

Arrest

nr. 153 769 van 30 september 2015
in de zaken RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 28 april 2015 (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 13 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de voormelde beslissing (zaak X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. LOOBUYCK en Y. CHALLOUK, die verschijnen voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De beslissing die in de beide zaken wordt bestreden luidt als volgt:

“Inreisverbod

Aan mevrouw die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 28.04.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.02.2015.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes regularisatieaanvraag werd geweigerd. Bovendien werd door de Burgerlijke Stand en het Parket van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met de Belgische onderdaan, houdt een terugkeer van betrokkene naar Marokko dan ook op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Bovendien liet betrokkene niet na feiten tegen de openbare orde te plegen. Door de politie van Antwerpen werd ten laste van betrokkene reeds een pv opgesteld wegens drugs verkoop (AN.60.LB.103639/2009) alsook een pv wegens drugsbezit (AN.60.LB.077235/2013).

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.“

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

[...].”

Ter zitting wordt bevestigd dat uitspraak moet worden gedaan over het als laatste ingediende verzoekschrift, dat bij de Raad gekend is onder het nummer 173 144. Er wordt derhalve afstand gedaan van het verzoekschrift gekend onder het nummer 17 321.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet juncto artikel 13 EVRM, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 7 van de RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 (terugkeerrichtlijn) en het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 28.04.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14

februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 28.04.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In het geval van verzoekster moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoekster – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende vast:

- *Dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2015;*
- *Dat verzoekster haar regularisatieaanvraag werd geweigerd;*
- *Dat de wettelijke samenwoningprocedure werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand;*
- *Dat de familieband van verzoekster met haar partner geen schending vormt van artikel 8 EVRM;*
- *Dat verzoekster feiten tegen de openbare orde heeft gepleegd en verwijst naar 2 PV's;*
- *Om deze redenen werd een inreisverbod opgelegd van maar liefst de maximumtermijn van 3 jaar;*

Verzoekster heeft met haar Belgische partner een duurzame en stabiele relatie en leeft als man en vrouw onder één en hetzelfde dak in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft ten aanzien van de Stad Antwerpen haar intentie kenbaar gemaakt om een wettelijke samenwoning aan te gaan en heeft daarvoor haar adres en verblijfplaats kenbaar.

Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoeker toegekend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoekster werd verzoekster helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied vrijwillig te verlaten.

Verzoekster voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijkomend moet gemeld worden dat elke omzichtige en zorgvuldige administratieve overheid rekening moet houden met alle elementen van het administratief dossier. In casu wist verwerende partij maar al te goed dat verzoekster een vernietigingsverzoek heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2015, waar verwerende partij zich op beroept om te stellen dat daaraan geen gevolg werd gegeven. Elke zorgvuldige en omzichtige administratieve overheid dient dan ook het resultaat af te wachten van het ingediende beroep dat gekend staat bij de RvV onder het rolnummer RvV 169 427. Verwerende partij laat na maar dan een woord hierover te vermelden in de bestreden beslissing.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij “niet nalaat feiten te plegen tegen de openbare orde” absoluut onjuist is en zelfs een schendig vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek (lees: opsporingsonderzoek) aan de gang is (was), dat verzoekster ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoekster kan er geen sprake zijn van “heterdaad” of “schuld” van verzoekster. Het louter verwijzen naar PV’s is niet afdoende om een inreisverbod van 3 jaar te rechtvaardigen. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoekster wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door louter te verwijzen naar het bestaan van een PV om te stellen dat de openbare orde geschonden is, heeft verzoekster niet afdoende gemotiveerd, rekening houdende met het proportionaliteitsbeginsel. Er is enkel sprake van een opsporingsonderzoek, waarbij verzoekster eveneens haar rechten van verdediging kan doen gelden. Zij geniet – tot het bewijs van het tegendeel – het vermoeden onschuld. De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoekster. Dit artikel stelt het volgende: “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM ééniieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoekster dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoekster dan geen belang meer heeft daar zij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 13 van het EVRM, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster en minstens is het opgelegde inreisverbod disproportioneel aan het doel dat het beoogd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat verzoekster:

- *geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2015;*
- *haar regularisatieaanvraag werd geweigerd;*
- *de wettelijke samenwoningprocedure werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand;*
- *de familieband van verzoekster met haar partner geen schending vormt van artikel 8 EVRM;*
- *feiten tegen de openbare orde heeft gepleegd en verwijst naar 2 PV's;*

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende en minsten is de termijn disproportioneel aan het inreisverbod beoogde doel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als de in de bestreden beslissing aan gehaalde redenen het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld. Minstens is het opgelegde inreisverbod disproportioneel ten aanzien van het doel dat het beoogd.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet, noch wordt nader gepreciseerd over de lopende procedure voor de RvV tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2015, terwijl verwerende partij daar duidelijk van op de hoogte is. Bijkomend erkend

verwerende partij dat verzoekster een familieband heeft met haar partner, toch schuift ze met weinig woorden artikel 8 EVRM naast zich neer.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. Immers, een inreisverbod heeft verstreckende gevolgen, waarbij men in eerste instantie ingeschreven wordt in de SIRENE en staat men dus geseind over het hele Schengengebied. Ten tweede geldt de seining en bijgevolg het inreisverbod voor ALLE Schengenlanden en niet alleen België. Dit is een te verregaande maatregel, waarbij verwerende partij blijkt geen rekening te houden met alle concrete omstandigheden van het dossier en de proportionaliteitstoets negeert.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende en disproportioneel. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het vermoeden van onschuld en de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen disproportioneel en niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.1.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat, waar verzoekster betoogt dat haar ten onrechte geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, dit middelonderdeel niet gericht is tegen de huidige bestreden beslissing, met name het inreisverbod dat haar werd opgelegd.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)"*

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 9 februari 2015. Verzoekster stelt daartegenover dat ten onrechte het beroep tegen het bedoelde bevel niet werd afgewacht door de verwerende partij. Zij heeft echter geen belang bij dit middelonderdeel. Immers, op 9 juli 2015, bij arrest nr. 169 427, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat beroep verworpen. Het bestreden inreisverbod kon genoegzaam worden gesteund op de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verzoekster stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom direct werd gekozen voor de maximale termijn en dat er geen onderzoek naar en motivering omtrent haar specifieke omstandigheden voorhanden is.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

De motivering ter zake luidt als volgt:

"Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

*voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkenes regularisatieaanvraag werd geweigerd. Bovendien werd door de Burgerlijke Stand en het Parket van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met de Belgische onderdaan, houdt een terugkeer van betrokkene naar Marokko dan ook op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Bovendien liet betrokkene niet na feiten tegen de openbare orde te plegen. Door de politie van Antwerpen werd ten laste van betrokkene reeds een pv opgesteld wegens drugs verkoop (AN.60.LB.103639/2009) alsook een pv wegens drugsbezit (AN.60.LB.077235/2013).

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

In eerste instantie blijkt dus dat wel degelijk werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod, in het licht van de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. Verzoekster toont niet aan met welke omstandigheden er ten onrechte niet zou zijn rekening gehouden of over dewelke niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Met haar verwijzing naar het feit dat zij een familieband heeft met haar partner, gaat zij kennelijk voorbij aan het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat door de Burgerlijke Stand en het Parket van Antwerpen werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat gezien de negatieve

vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met de Belgische onderdaan, een terugkeer van betrokkene naar Marokko op zich dan ook geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en dat betrokkene dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven.

Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing automatisch toepassing zou zijn gemaakt van de maximumtermijn van drie jaar, komt het aan haar toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, dan wel disproportioneel is. Van enig automatisme geeft de bestreden beslissing immers, gelet op het hiervoor gestelde, geen blijk.

Verzoekster betoogt dat het louter verwijzen naar PV's niet afdoende is om een termijn van drie jaar te rechtvaardigen en dat het niet is omdat er een onderzoek aan de gang is dat zij ook schuldig is. Zij maakt daarmee geenszins aannemelijk dat de verwerende partij zich uitsluitend zou kunnen beroepen op een daadwerkelijke strafrechtelijke veroordeling door een rechter om vast te stellen dat verzoekster niet nalaat om feiten te plegen tegen de openbare orde en dit te betrekken bij de beoordeling van de specifieke omstandigheden waarop zij acht behoort te slaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Van enig kennelijk onredelijk handelen is geen sprake.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023, BVBA FEDET)

De Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Daarmee wil niet gezegd zijn dat de verwerende partij geen kortere termijn had kunnen opleggen die evengoed binnen de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid lag. Het is echter nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals het bepalen van een duur van het inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740, HEUSDENS).

Ten slotte, wat de schending betreft van artikel 13 van het EVRM, kan worden volstaan met de vaststelling dat het uitgangspunt van verzoekster, met name dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft omdat wanneer zij desgevallend zou zijn verwijderd haar het belang zou worden ontzegd, niet correct is. Getuige daarvan het onderhavige arrest, terwijl inderdaad blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster inmiddels gedwongen werd verwijderd.

3.1.4. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM, om de volgende redenen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op

voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische partner.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit heeft;

Dat de partner van verzoekster een Belgische onderdaan betreft;

Dat verzoekster met diens partner een duurzame en hechte relatie heeft en met hem samenwoont (stukken 2 t.e.m. 7);

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn.

Dat verzoekster en diens partner samen een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of bijzonder moeilijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster dwaalt waar zij betoogt dat de verwerende partij geen afweging zou hebben gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin. Immers wordt duidelijk gemotiveerd dat door de Burgerlijke Stand en het Parket van Antwerpen werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke

samenwoning met een Belgische onderdaan te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat gezien de negatieve vaststellingen van het Parket van Antwerpen met betrekking tot de doorleefde familieband met de Belgische onderdaan, een terugkeer van betrokkene naar Marokko dan ook op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM en dat betrokkene dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze vaststellingen niet correct zouden zijn: ze stelt uitsluitend dat ze samenwoont met de betrokken Belgische onderdaan, en verwijst naar de stukken 2-7 van haar verzoekschrift, met betrekking tot dewelke moet worden vastgesteld dat de stukken 4, 5 en 6 alle betrekking hebben op het uitstel en de weigering door de stad Antwerpen van de wettelijke samenwoning. De andere stukken –een ontvangstbewijs van de uiteindelijk geweigerde wettelijke samenwoning, een kopie van de identiteitskaart van de Belg en foto's van beiden, tonen evenmin aan dat de bestreden beslissing op dit vlak niet deugdzzaam zou zijn.

Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is geenszins aangetoond, een schending van deze bepaling kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, gekend onder het nummer 173 144 ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3.

Het beroep, gekend onder het nr. X wordt verworpen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep gekend onder het nr. X, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS